

מצות בקור חולים

מקום

אני רוצה לספר לכם על בקור בבית חולים. אמא של חברתי מיכל חלתה. מיכל עצובה מאד. היא איננה משחקת בהפסקות ולפעמים היא בוכה. אמא שלי הציעה שאלף עם מיכל לבית-החולים לבקר את אמא שלה. קצת פחדתי. בית חולים זה מקום עצוב, חשבתי. ייש שם מכשירים מוזרים, ואולי יקרה משהו כשאהיה שם, הרהרתי. בכל זאת החלטתי ללכת. ביום שני, כשסימתי להכין שעורי בית, פגשתי את מיכל. אבא שלה הסיע אותנו לבית החולים. בית החולים הוא בנגן גבוה, ויש לו חלונות ווילונות לבנים רבים. מבחוץ הוא נראה מפחיד, אבל כשנכנסנו וראינו אנשים, לא פחדתי יותר. הבאתי לאמא של מיכל עוגיות טעימות שאמי אפתה. אמא של מיכל נראתה חלשה וחוורת, אבל חיכה כשראתה אותי. אחר-כך לחשה לי באזן שאדאג שמיכל לא תהיה עצובה. ראיתי מסביב מכשירים משנים וצנורות ואנשים בכסא גלגלים. אבל זה לא היה נורא כל כך. "עוד מעט אחזור הביתה", אמרה אמא של מיכל, נשקה אותה, וחרנו הביתה. "טוב שהלכת", אמרה לי אמא כשחזרתי. "טוב שהצעת", עניתי.

מאותו יום הצטרפה מיכל אלינו בהפסקה, והרגשתי שהוקל לה.

רציתי לספר לכם חויה קצת שונה. תמיד מספרים או חושבים שחויה צריכה להיות בלוי, צחוק ושעשועים. אבל לפעמים יש חויות שעושות טוב בלב. לא צריך לפחד ללכת לבקר אדם חולה או לעזר למישהו מגבל. מצות בקור חולים הנה חסד גדול.